

Mijn motorreis door het wilde westen van Amerika.

Omdat de toertochten nu op een laag pitje staan en er niet veel te vermelden valt voor op de site, heb ik een verslag gemaakt van een van mijn vroegere belevenissen, namelijk een motortoertocht door het wilde westen van Amerika. En ik wil jullie dit niet onthouden. Nadat ik in 2005 gestopt was met werken en ik het steeds leuker vond om met de motor op stap te gaan, wilde ik wel eens verder kijken dan Nederland, België of Duitsland.

Op zeker moment kreeg ik op de Motorbeurs in Utrecht een folder te pakken van USA-motorreizen voor een geheel verzorgde motorreis door Amerika. Thuis opperde ik, dat ik wel interesse had in een reis en mijn vrouw zei, dat als ik het dan niet zou doen, het nooit zou gaan gebeuren. Dus de knoop werd doorgehakt en ik besloot in 2006 de reis te gaan maken. Ik pakte de folder en keek welke reis het zou gaan worden. Er waren verschillende reizen in de aanbieding zoals de complete Route 66 en een aantal reizen in het westen van Amerika. De prijzen varieerden van redelijk betaalbaar tot het duurdere segment, maar was ook afhankelijk van het type motor, waarop je wilde rijden.

Ik besloot een toertocht door het wilde westen uit te kiezen en een Honda Shadow 1100 zou mijn maatje gaan worden. Zoals gezegd, was de reis geheel verzorgd, namelijk huur van motor, vliegreis en hotels inbegrepen. Eten moest je zelf betalen en in Amerika moesten we nog geld aan de reisleiding geven om benzine en intree van de nationale parken te betalen. Verder zou er ook een pick up meerijden, waarin de bagage van de deelnemers werd vervoerd. Alleen op

stap gaan naar het onbekende gaf toch wel enige spanning, want wie waren de mede reizenden en zou het allemaal goed gaan? Maar wel met wat opwinding werd ik door mijn vrouw en jongste zoon naar Schiphol gebracht en daar was het zoeken naar je medereizigers. En die werden al gauw gevonden. Mannen met leren jasjes aan, motorlaarzen, helmen in de hand, je haalde ze er zo uit. Het bleek een club van ongeveer 14 rijders te zijn, twee Belgische echtparen en de rest mannen van diverse leeftijden. Nadat we kennis hadden gemaakt met de reisleiding, werd er de nodige info uitgewisseld en konden we boarden. De vlucht ging naar Washington en daar volgde nog een overstap naar Los Angeles, dus het

beloofde een lange dag te worden. Na de landing in Los Angeles volgde nog een heuse check bij de douane, want je werd bijna tot aan je bilnaat nagekeken, zo paranoia waren ze daar, dat er terroristen Amerika zouden binnen komen. Nine-eleven waren ze nog niet vergeten. Goed...

met een busje naar het hotels en daar zat de rest van de reisleiding. Twee man zouden met motoren meerijden, de leider zelf en een man als laatste om achterblijvers op te vangen. Een derde man zou met de pick up helemaal achteraan rijden. Prima geregeld dus. Na een bijna slapeloze nacht door de jetleg werden na het ontbijt, dat typisch Amerikaans was, de motoren opgehaald. Harley's, BMW's, Honda's alles stond er. Nadat iedereen zijn motor had ontvangen en er een aantal meters mee had gereden om wat gevoel te krijgen, ging we op pad en het duurde nogal lang eer we Los Angeles uit waren. Zo groot, zo massaal, ik keek mijn ogen uit. Met name op de snelwegen. In Nederland mag je van geluk spreken als er drie rijbanen zijn, maar daar lagen er 6 naast elkaar en iedereen hield zich keurig aan het "keep your lane" principe. De rit voerde naar het eerste hotel en dat lag in Mexico. Het verschil tussen Amerika en Mexico is schrijnend. Luxe aan de ene kant, bittere armoede aan de andere kant. Ik kan de Mexicanen wel begrijpen, die er veel moeite voor overhebben, om de grens illegaal over te steken. De volgende dag was de rit terug naar Amerika. Om Mexico in te komen was niet zo moeilijk, maar om er uit te komen, was iets, waar je heel veel geduld moest hebben. Iedereen en alles werd gecontroleerd en dat leverde hele lange files op. En daar stond je dan met je motor onder een brandende zon, met draaiende motor. Het was zelfs zo erg, dat er iemand van de club onwel werd.

Maar uiteindelijk passeerden we de grens bij Mexicali en was het nog een half uurtje rijden naar het hotel met zwembad. Jos, de reisleider kende daar iemand met een Chinees restaurant en hij liet de Chinees een lekkere maaltijd naar het hotel brengen. Vervolgens was het elke dag weer een verrassing waar we terecht zouden komen. Ik ben bij de Grand Canyon geweest, heb daar een helikopter vlucht over heen gemaakt, ik ben door Death Valley gereden met 50 graden Celsius, heb daar diep respect gekregen voor de landverhuizers van rond 1850, die met

karavanes daar doorheen hebben getrokken, ik ben in schitterende nationale parken geweest met die hele dikke en hoge bomen, die honderden jaren oud kunnen worden. Op plekken geweest waar bosbranden hebben gewoed en dan begrijpen, dat je een bosbrand niet zo maar geblust krijgt. Ik ben bij Monument Valley geweest en heb me verbaasd over de rotsen, die gevormd zijn door miljoenen jaren erosie. Ik heb ontbeten in een Nederlandse bakkerij. Voor de oorlog was een Nederlandse bakker uit Utrecht, genaamd Schat, naar Amerika gegaan en was daar een bakkerij begonnen. Was met een native Amerikaanse getrouwd en de zaak ging steeds over van vader op

zoon. Je kon daar echt Nederlandse artikelen eten, zoals casino witbrood, grof volkoren, chocolade hagelslag, Calve pindakaas, Hollandse bonbons en dat allemaal in het Nederlands aanprezen. Een verademing na al dat Amerikaanse eten. Zoals gezegd, eten moesten we zelf betalen en dat ging meestal bij een Mc Donalds, een Wimpy of ander restaurant en het eten was altijd veel, vet en overdadig. Geen wonder dat veel Amerikanen aan obesitas lijden. Een van de hoogtepunten was Las Vegas. In de middag aangekomen en in de avonduren naar de stad van glimmer en overdaad. Zoveel kitsch, casino's zo ver je oog reikt. Hoeveel mensen zouden er niet zijn, die alles hebben verloren, omdat ze dachten van het casino te kunnen winnen. Veel armoe, veel zwervers, en het verschil tussen Las Vegas by night en overdag is gigantisch. Overdag blijft er niets van over van de patserigheid. Nadat we op de een na laatste dag de motoren hadden ingeleverd, hebben we met een kleine groep een bezoek gebracht aan de Universal studio's in Hollywood. Met een treintje de sets bezocht waar o.a. Jaws, Peyton Place en Waterworld met Kevin Costner. En dan volgt de terugvlucht naar Nederland. Hoe moeilijk ze deden bij de douane om Amerika binnen te komen, hoe vlotjes het ging om er uit te komen. Het is 20 jaar geleden, dat ik de toertocht van mijn leven heb gemaakt, zo indrukwekkend en ook goed georganiseerd.

Mochten er mensen zijn, die ook interesse hebben.... ik zeg...DOEN. Je leeft maar een keer.

Peet